

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zast. Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4 – Krč, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 6/2016
se p ř i k á z u j e Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 8. 1. 2016 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, která měla spočívat v tom, že žalovaný v zákonné lhůtě nevydal rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2015, čj. Si 627/2015. Tímto rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace podaná dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc.

[2] Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu dle § 9 odst. 1 s. ř. s. Návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví Městského soudu v Praze.

[3] Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle odst. 3 téhož ustanovení mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[4] V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[5] Žalobce i žalovaný s návrhem na přikázání věci jinému krajskému soudu souhlasili a oba jako vhodný soud pro projednání a rozhodnutí ve věci označili Krajský soud v Praze.

[6] Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu důvodným.

[7] Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce příslušelo věc projednat, v návrhu poukázala na důvody vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví. Tímto důvodem je skutečnost, že v projednávané věci byla žalobou napadena nečinnost žalovaného, který měl rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze. V takových případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze rozhodoval v řízení jako správní orgán I. stupně. Jedná se tedy o subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout o žalobě. Všichni soudci specializovaných senátů správního soudnictví tohoto soudu jsou proto vyloučení pro možnou podjatost.

[8] K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o věci, ve které vydal rozhodnutí soud, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 – 70 (dostupný na www.nssoud.cz). Na tomto svém dříve zaujatém právním názoru setrvává i v nyní posuzované věci. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve své vlastní věci. Ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt.

[9] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná judikaturu Ústavního soudu (např. nález ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. III. ÚS 218/97, nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV. ÚS 466/97, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu) o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, avšak v současné době poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06. V tomto nálezu Ústavní soud vyslovil, že „*výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů*“.

[10] Vzhledem k výše uvedenému nelze z důvodu vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného Městského soudu v Praze sestavit senát, čímž jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu. Proto Nejvyšší správní soud přikazuje věc vedenou u Městského soudu pod sp. zn. 9 A 6/2016 k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze. Přikázání věci tomuto soudu navrhli sami účastníci řízení, jedná se přitom o soud, který je místně nejbližší žalobci i žalovanému.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu